

[Kai Moltke.]

summen af alt det, som lejerne kollektivt har indbetalt i ejendomsskat, i grundskyld, og man så ved salg, hvor den store formuegevinst indkasseres på den ene eller den anden måde, mødte med en offentlig prioritet, tog en andel i disse salgsværdier, som følger af det skæve skattesystem, ja, så havde regeringen en temmelig let adgang til at finde midler til en offentlig boligfond, som efterhånden kunne vokse og medføre bedre finansieringsmuligheder end de nuværende. Jeg stiller det som et spørgsmål til overvejelse, for det kan jo ikke være sådan, at det er lejernes opgave at betale ejendomsskatterne og grundejernes opgave alene at indkassere formuegevinsten ved salg. Her må det offentlige træde ind i billedet, hvis man overhovedet skal frem til tålelige forhold.

De forskellige forslag skal jeg forbeholde mig at vende tilbage til i enkeltheder ved anden behandling, men jeg vil med det samme advare alle andre partier end regeringspartierne mod på det givne grundlag med renteniveau og rentemål som en ubekendt og uberegnelig faktor at foretage sig noget som helst i retning af et boligforlig, som udelukkende bygger på de fordyrende faktorer, samtidig med at man snakker om indkomspolitik. Det er jo den art politik, som netop fremkalder mistroen til hele det problem, som kaldes indkomspolitik og alt det andet. Man kan ikke få folk til at acceptere en indkomspolitik, hvis de ikke har den mindste garanti for, at man prøver på at bringe udgiftssiden i orden, det ene er jo afhængigt af det andet, og det er dog udgiftssiden, som er incitamentet til, at man må have nogle flere eller færre penge, alt efter stabiliteten i samfundet og stabiliteten i prisudviklingen. Derfor må jeg for mit vedkommende sige rent ud, at hovedforslaget fra regeringens side, at forslaget om en rentelåneordning kan jeg i den nuværende situation kun kategorisk afvise som et ualmindelig ondskabsfuldt forsøg på at videreføre den linje, at man i stedet for at bringe priserne på nybyggeriet ned prøver på at bringe udgifterne så højt op som muligt for dem, som skal bebo lejligheden. Det er jo ikke spørgsmålet, om man i 3 år skal betale den samme leje, som man hidtil har betalt på grund af rentesikringen, og så begynde at

trappe af og til sidst havne ved den fuldstændige leje. Sådan noget kan man kun gøre, hvis en regering har overskud, perspektiv og mod til at sige: vi tilstræber en stabilisering på grundlag af en leje af en ganske bestemt højde. Man er ganske simpelt nødt til at have en lav rente med i perspektivet, før man kan foretage nogen som helst planmæssige beregninger for, hvordan det går.

Må jeg så sige, at jeg synes ikke, at socialdemokratiets forslag her i et og alt er fuldkomment, men som en overgangsordning hæver det sig alligevel milevidt op over det grundlag, som regeringspartierne byder på. Men jeg tror, hr. Helge Nielsen er enig med mig i, at selv om vi tager en 10-årig periode som overgangsperiode til normalisering af kreditmarkedet, må vi vel i alle tilfælde inden for denne overskuelige tid kunne se frem til en periode, hvor renten ikke længere er det samme usikkerhedsmoment, som den er i dag, hvor spørgsmålet om rentens højde i højere grad afgøres af folketing og regering, end den afgøres af Børsen og de forskellige manipulationer, som foregår inden for hele vores realkreditsystem fra Østifternes Kreditforening og til de grå pantebreve, som fik særlig begunstiggelse ved forsommere forlig om realkreditte herhjemme. Men jeg vil gerne høre af hr. Helge Nielsen — jeg tror ikke, jeg har misforstået ham — om han ikke er enig med mig i, at denne videreføring af rentesikringen kun er et overgangsmotiv, indtil en lavere, en fornuftig rente kan nås her i landet, og at det, når vi når ind i det spor, ikke så meget kommer an på, hvordan det skal afbetales, så er det spørgsmålet om at sætte sig i stand til gennem offentlige midler at foretage en fornuftig konvertering af de højrentelån, som i en ualmindelig dårlig periode er blevet det, som dikterer hele markedet på kredittens område. Jeg skal derfor med glæde støtte det socialdemokratiske alternativ, blot det forbindes med den almindelige kamp mod inflationen og med et klart perspektiv om virkelig at bringe renten ned, bringe grundprisen ned og få kurserne til at stige ved en fornuftig omorganisering af realkreditte.

Om de øvrige forslag skal jeg fatte mig i korthed. Selvfølgelig er vi tilhængere af, at man skaffer øgede muligheder både for studerende og for gæstearbejdere. Jeg udtalte her, da hele gæstearbejderspørgsmålet først